

svědčením a udáním samého knihovního návrhu patrně, že pochybnosti takové jsou oprávněny a bylo by to mělo v důsledku zamítnutí knihovního návrhu dle § 94 č. 2 a 3 knih. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z důvodů soudu rekursního.

Čís. 818.

Odklad exekuce vyklizením (nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n.).

Pro otázku »nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady« rozhodným jest jeho chování po vzniku exekučního titulu, nikoliv též jeho chování z doby dřívější.

Žádati lze za odklad exekuce nejen již provedené, nýbrž i bezprostředně hrozící.

Přípustným jest odklad exekuce i tehdy, spočívá-li tato na opatření úřadu správního.

Nařízení o odkladu exekuce vyklizením jest použito i na prospěch těch, kdož užívali místností bez schválení bytového úřadu.

Přiměřenost náhradního bytu.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1920, R I 1118/20.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením, ježto dlužník prokázal, že si bez své viny nemůže opatřit přiměřeného náhradního bytu. Rekursní soud návrh na odklad zamítl. Důvody: Exekuční soud může dle § 1 nař. vlády Čsl. republiky ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n. na návrh povinného až na dobu jednoho čtvrtletí odložit exekuci vyklizením najatých nebo používaných místností, nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady. Tohoto zákonného předpokladu však v tomto případě není. Obec P. zabrala výměrem ze dne 12. července 1920 podle zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., pokoj Arnoštu T-ovi (dlužníku) v P. pronajatý a to z toho důvodu, že Arnošt T. nevyhovuje podmínkám § 2, pokud se týče § 14 zákona ze dne 30. října 1919, čís. 592 sb. z. a n., neboť není ve veřejném zájmu, aby trvale bydlel v obci P. ani nemá v obci P. domovského práva, a dále proto, že se nastěhoval do místnosti již v dubnu 1920 bez schválení obce. Výměr tento, proti němuž podal Arnošt T. odpor, byl usnesením nájemního úřadu potvrzen. Arnošt T. nemůže se tudíž dovolávat ochrany nař. vlády ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., neboť zavinil sám, že nemá přiměřené náhrady za byt, obcí zabraný, když opustil dřívější svůj byt dříve, než dosáhl svolení obce k nastěhování, pokud se týče k uzavření nájemní smlouvy ohledně nynějšího bytu. Neznalost zákona neomlouvá a mohl, ba musil tudíž Arnošt T. vědět, že obec jest oprávněna v případě, že nájem neschválí, byt zabrat a stalo-li se skutečně tak, nese vinu na tom sám.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Vládní nařízení ze dne 25. června 1920, č. 409 sb. z. a n., kterým se vydávají prozatímní ustanovení o vyklizení místností najatých a pod.,

vydáno bylo na ochranu osob k vyklizení najatých nebo jinak používaných místností povinných, by v nynější kromobyčejné bytové tísní nebyly zbaveny přístřeší. Nařízení tohoto může býti dle § 1 použito tehdy, »nemá-li povinný bez své viny jiné přiměřené náhrady«, jinými slovy, neučinil-li povinný, byv postaven před holou skutečností, že právu zjednané bude průchod vyhostěním jeho z používaných místností, vše možné, aby si opatřil místnosti jiné. V daném případě nelze povinnému v tomto směru ničeho vytknouti, neboť potvrzením policejního úřadu města P. (kanceláře pro nouzové byty) ze dne 21. září 1919 jest prokázáno, že nelze toho času vypovězenému žádného bytu přidělit. Tím splněna jest podmínka dotčeného vládního nařízení a nelze hleděti k dřívějšímu chování se povinného, jímž snad bylo jeho nynější postavení přivoděno. Otázku zavinění povinného dlužno posuzovati dle nynějšího stavu, po vzniku exekučního titulu, na jehož základě má vyklizení býti provedeno, — *ex nunc* — a nelze přihlížeti k zavinění dříve snad nastalému — *ex tunc*.

Proti námitkám uplatňovaným v rekursu strany vymáhající, jichž řešením se rekursní soud se svého stanoviska nezabýval, připomíná se toto: Vymáhající strana pokládá návrh na odklad exekuce za předčasný, poněvadž exekuce dosud nebyla vedena. Názor tento nemůže obstáti, neboť, uváží-li se, že povinný dozví se o povolení exekuce teprve, až výkonný orgán k vyklizení se dostaví a je také, nejso oprávněn bez soudního poukazu ve výkonu exekuce ustáti, skutečně provede, jakož i, že pronajímatel v případech pravidelných bude předpisem § 575 odstavec třetí c. ř. s. nutkán k tomu, by — a to v krátké době — o exekuci zažádal, nemůže povinný čekati, jak se pronajímatel, mající v rukou exekuční titul, zachová a vydati se tak nebezpečí býti vyhozenu na ulici a zbavenu přístřeší, jedné z nejdůležitějších potřeb životních. Právě-li se tudíž v nařízení, že exekuční soud může odložit exekuci, dlužno tomu rozuměti tak, že soud, který již exekučním soudem se stal nebo jako budoucí exekuční soud přišel by v úvahu, může na návrh odložit exekuci již povolenou nebo bezprostředně hrozící. Posléz uvedený případ jest zde dán, neboť strana vymáhající má v rukou exekuční titul a lhůta k vyklizení již započala. K další námitce vymáhající strany, že návrh na odklad exekuce ve smyslu uvedeného nařízení je přípustným pouze proti soukromoprávnímu titulu exekučnímu, budiž podotknuto, že nařízení v tomto směru nijak nerozeznává, bylo by také v přímém odporu s účelem nařízení toho, kdyby neměl býti připuštěn odklad exekuce, která byla povolena nebo má býti povolena na základě titulu práva veřejného. Vždyť povinný v případě posléze naznačeném jest ve stejné situaci jako onen, proti němuž se vede exekuce na základě titulu soukromoprávního. Nařízení svrchu dotčené nebylo vydáno pouze na ochranu nájemníků nebo podnájemníků, nýbrž vztahuje se i na jiné osoby, které používají místností jimi obývaných. Ostatně Arnošt T. nepřestal býti podnájemníkem Hugona T., třebaže bytový úřad neschválil podnájem. Návrh strany vymáhající, že opatří povinnému byt náhradní v nouzové ubikaci, nelze pokládati za nabídku přiměřeného náhradního bytu ve smyslu § 1 nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., a to vzhledem k zaměstnání manželky povinného, jež, jsouc modistkou, přišla by tím zajisté o své zákaznice, které by jí stěží vyhledávaly na místě od středu města velmi vzdáleném.